

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce: **M. Y. P.,**

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha 8 - Dolní Chabry,

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy, Odbor agend řidičů**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2018, č. j. 928/2018-160-SPR/7,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2018, č. j. 928/2018-160-SPR/7, a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 29. 6. 2016, č. j. MHMP 1072324/2016/Mal, sp. zn. S-MHMP 250758/2016/Mal, se zrušují.

- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, k rukám právního zástupce žalobce, Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy – Odbor agend řidičů ze dne 9. 10. 2018, č. j. 928/2018-160-SPR/7 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností, oddělení přestupkového řízení (dále také jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 29. 6. 2016, č. j. MHMP 1072324/2016/Mal (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobci uložena podle § 60 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích č. 200/1990 Sb.“), pořádková pokuta ve výši 500 Kč, a to z důvodu, že byl při prověřování oznámení přestupku - podkladu od orgánu Městské policie hlavního města Prahy ze dne 8. 2. 2016, č. j. 18857, ve věci přestupku podle ust. § 125c odst. 1. písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v platném znění, pro porušení ust. § 4 písm. c) stejného zákona, ke kterému mělo dojít dne 8. 2. 2016, kolem 13:30 hodin v Praze 1, ul. Petrská 19, u domu, v souvislosti s provozem motorového vozidla tovární značky Mercedes, registrační značky X správním orgánem, ve smyslu ust. § 60 odst. 1 zákona o přestupcích, vyzván, aby se dne 7. 6. 2016 v 10:00 hodin dostavil za účelem podání nezbytného vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku, avšak žalobce se bez závažných důvodů nedostavil

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. V prvním žalobním bodu žalobce uvedl, že nedostavení se k podání vysvětlení bylo již prekludováno a napadené rozhodnutí je tak nezákonné, protože nenabylo právní moci před prekluzí, k čemuž měl žalovaný povinnost přihlédnout i bez návrhu. K tomu žalobce dále uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 29. 6. 2016, kdy dle jeho názoru měla od této chvíle běžet roční lhůta k tomu, aby žalovaný stihl o odvolání žalobce proti rozhodnutí prvního stupně rozhodnout a také jej žalobci řádně doručit, protože v rámci lhůty k projednání přestupku je nezbytné, aby rozhodnutí o vině nabylo právní moci. Napadené rozhodnutí žalovaného však mělo být žalobci doručeno až dne 10. 10. 2018, tedy více jak dva roky poté, co mělo k údajnému přestupku – nedostavení se k podání vysvětlení – dojít, a také více jak dva roky poté, co bylo rozhodnutí prvního stupně vydáno, čímž byla dle žalobce zákonná lhůta k projednání přestupku zjevně překročena.
3. Ve druhém žalobním bodu žalobce uvedl, že nebylo řádně odůvodněno, proč mu byla pořádková pokuta vůbec uložena, a dále, proč mu byla uložena právě ve výši 500 Kč. Dle žalobce správní orgán prvního stupně pochybil, když v prvostupňovém rozhodnutí toliko

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

popsal, co se stalo, načež uvedl, že rozhodl, jak je uvedeno ve výroku, a že při určení výše pokuty vzal v úvahu možné sankční rozpětí za přestupek, v jehož věci měl být žalobce vyslechnut. Žalobce takové odůvodnění užití správní úvahy uložit pořádkovou pokutu nepovažuje za náležité, což ostatně namítal již v odvolacím řízení. Samo odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je pak dle žalobce natolik obecné, že by mohlo sloužit jako velmi nenáročná šablona rozhodnutí, protože pokaždé by došlo pouze k upravení sankčního rozpětí a uložené pořádkové pokuty v jeho rámci, zatímco samotné „odůvodnění“ by bylo neměnné. Žalobce také namítl, že při výměře pořádkové pokuty měl správní orgán zohlednit zákonná kritéria, jak vyplývají z § 62 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zohlednit poměr mezi ukládanou pořádkovou pokutou a závažností následku a významu předmětu řízení.

4. Žalobce dále poukázal na to, že za trestání přestupku, ohledně něhož byl předvolán (špatné parkování), řeší správní orgán standardně výzvou provozovateli k úhradě určené částky podle § 125h silničního zákona ve výši právě okolo 500 Kč, přičemž úhradou určené částky má dojít k potrestání samotného dopravního přestupku, zatímco žalobce měl být pořádkovou pokutou toliko donucen k tomu, aby se ke správnímu orgánu dostavil, resp. aby řízení o přestupku proběhlo řádným způsobem. Navíc celé řízení o údajném dopravním přestupku ani nebylo následně řešeno s provozovatelem vozidla, ačkoliv být mohlo a tedy i mělo, a je tedy zjevné, že správními orgány ani tak nešlo o to, zjistit pachatele přestupku, či potrestat alespoň provozovatele za to, že nezajistil, aby nedošlo k porušení dopravních předpisů, ale správními orgány šlo primárně pouze o to žalobci uložit pokutu. Správní orgány přitom nepřihlížely ke skutečnému účelu institutu pořádkové pokuty, kterým není represe, ale dosažení účelu řízení o přestupku. Současně nelze ani tvrdit, že by právě žalobce způsobil prekluzi dopravního přestupku tím, že se nedostavil k podání vysvětlení, když jednání žalobce nemohlo průběh řízení o přestupku nijak reálně ovlivnit a prekluze dopravního přestupku v okamžiku odepření výpovědi nehrozila. Navíc po vydání rozhodnutí o pořádkové pokutě dal žalobce správnímu orgánu jasně najevo, že podání vysvětlení odepírá. Odepřením výpovědi tak bylo vyjasněno, že žalobce k podání vysvětlení nelze nutit, jinak by došlo k porušení ústavního zákazu donucování k sebeobviňování.
5. Ve třetím žalobním bodu žalobce uvedl, že má za to, že na něj správní orgán prvního stupně od počátku nahlížel jako podezřelého, a proto mu z důvodu zákazu donucování k sebeobviňování nemohl uložit pořádkovou pokutu, kdy dle názoru žalobce již to, že podezřelý odepře výpověď, je indicií o tom, že je podezření důvodné.
6. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítl, že ve výzvě k podání vysvětlení nebyl řádně popsán přestupek, ohledně kterého měl být vyslechnut, nebyl poučen o tom, že podání vysvětlení musí být odepřeno výslovně, a to písemně před podáním vysvětlení, a že jej musí doručit správnímu orgánu prvního stupně. Žalobce zastává názor, že nerespektování neurčité výzvy nelze sankcionovat, protože nesprávný výkon úřední moci nemůže být k tíži dotčeným osobám, ale pouze k tíži státu. Žalobce také zastává názor, že výzva k podání vysvětlení byla nezákonná, protože nebyla nezbytná. Správní orgán nepochybně mohl a měl nejdříve ověřit u obecní policie, zda se jí podařilo řidiče předmětného vozidla zachytit na rozsáhlém městském kamerovém systému.
7. V pátém žalobním bodu žalobce uvedl, že uloženou pořádkovou pokutu považuje za nepřiměřenou a diskriminační. Podle názoru žalobce je obecně známo, že běžně žádný

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

úřad či soud neukládá pořádkovou pokutu za nedostavení se na první předvolání, a jedná se tak o správní praxi. Pokud správní orgán uložil žalobci pořádkovou pokutu v situaci, kdy by ji jinému podezřelému v souladu se svou ustálenou správní praxí neuložil, jednal správní orgán vůči žalobci diskriminačně, a tedy protiústavně. Žalobce se tak domnívá, že se mohlo ze strany správního orgánu prvního stupně jednat o diskriminaci, a to např. pro jeho zahraniční původ. K tomu žalobce doplnil, že měl dle jeho názoru žalovaný při hodnocení adekvátnosti pořádkové pokuty zohlednit ve prospěch žalobce i značnou délku řízení.

8. V šestém žalobním bodu žalobce namítl nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, protože správní orgán prvního stupně podle něj nijak nepopsal svou rozhodovací praxi, a není tedy přezkoumatelné, zda byla pořádková pokuta uložena v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že za situaci, kdy jsou žalobní body jedna až tři totožné s námitkami odvolacími, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
10. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že z předmětné výzvy k podání vysvětlení je dostatečně patrné, v jaké věci správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k podání vysvětlení, a to vzhledem k uvedení data, času, místa přestupku a motorového vozidla. Předmětná výzva obsahuje zákonné náležitosti včetně poučení, kdy z citace „*tomu, kdo bezdůvodně podání vysvětlení odmítá, může správní orgán uložit pořádkovou pokutu*“ je zřejmé, že pokud má dotyčná osoba důvod, pro který vysvětlení odmítá, musí je správnímu orgánu náležitou formou sdělit, jinak se správní orgán nedozví, že toto vysvětlení odmítá. Případná pasivita této osoby nemůže být vykládána jako odmítnutí vysvětlení.
11. Žalovaný dále uvedl, že v napadeném rozhodnutí zkonstatoval, že vybraný procesní postup před zahájením řízení má sloužit k objasnění dalších okolností, díky nimž by teprve v souhrnu bylo možné dospět k závěru, že přestupek byl spáchán konkrétní osobou a mohlo by být zahájeno správní řízení, případně k zajištění výpovědi osoby, která z objektivních důvodů nebude později schopná výpověď podat. Žalovaný v této souvislosti doplnil, že zasláná výzva k podání vysvětlení v předmětné věci sloužila právě k objasnění dalších okolností, díky nimž by teprve v souhrnu bylo možné dospět k závěru, že přestupek byl spáchán konkrétní osobou a mohlo by být zahájeno správní řízení. Žalobce tím, že se k podání vysvětlení bez omluvy nedostavil, objasnění okolností případu ztěžoval a správní orgán prvního stupně mu tak v souladu s právními předpisy uložil pořádkovou pokutu.
12. Žalovaný rovněž konstatoval, že správní orgán prvního stupně nepovažoval žalobce za podezřelého z předmětného přestupku, nýbrž jej vyzval k podání vysvětlení v dané věci, kdy žalobce mohl buď podat vysvětlení, anebo, jak nakonec i podáním ze dne 1. 8. 2016 učinil, podání vysvětlení ze zákonných důvodů odepřít. Na základě odůvodněného odmítnutí podat vysvětlení žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 10. 2018, č. j. 928/2018-160-SPR/8, zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 10. 2016, č. j. MHMP 1802558/2016/Mal, kterým byla žalobci uložena pořádková pokuta ve výši 500 Kč, neboť se nedostavil dne 2. 8. 2016 ke správnímu orgánu prvního stupně k podání vysvětlení poté, co mu byla dne 14. 7. 2016 doručena výzva k podání nezbytného vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku.
13. K pátému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že námitka týkající se diskriminace žalobce ze strany správního orgánu prvního stupně není nijak podložena, kdy, jak úvaha o tom, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

běžně za první nedostavení se k podání vysvětlení pořádková pokuta nedokládá, tak domněnka o rasové diskriminaci týkající se zahraničního původu žalobce, nemá oporu ve spisovém materiálu ani jiném důkazním prostředku.

III.

Obsah správního spisu a posouzení žaloby

14. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“ nebo „soud“) přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Předmětem rozhodování soudu v dané věci bylo posouzení otázky, zda byly splněny zákonné požadavky pro uložení pořádkové pokuty žalobci, včetně toho, zda odpovědnost za přestupek (správní delikt) nebyla promlčena.
16. Jak se podává z obsahu správního spisu, oznámení o přestupku bylo žalobci sděleno dne 10. 2. 2016 na místě samém v ulici Petrská před domem čp. 19, Praha 1. Žalobce byl podezřelý ze spáchání přestupku spočívajícího v tom, že na uvedeném místě zaparkoval osobní motorové vozidlo, přičemž nerespektoval dopravní značku č. IZ 8a/B29, čímž měl spáchat přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
17. Výzvou ze dne 28. 4. 2016 byl žalobce vyzván, aby se dostavil za účelem podání vysvětlení. Žalobce se k jednání konanému dne 7. 6. 2016 nedostavil.
18. Rozhodnutím ze dne 29. 6. 2016 Magistrátu hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností, oddělení přestupkového řízení byla žalobci uložena pořádková pokuta 500 Kč.
19. Žalobce podal (prostřednictvím svého zástupce) proti rozhodnutí odvolání, a to dne 23. 7. 2016 e-mailem a dne 1. 8. 2016 písemně. K výzvě správního orgánu zmocněnec žalobce předložil dne 7. 9. 2016 řádnou plnou moc.
20. Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností, oddělení přestupkového řízení vyzvalo žalobce dne 15. 9. 2016 k odstranění vad podaného odvolání.
21. Žalovanému bylo odvolání předloženo dne 13. 10. 2016.
22. Následně – dne 24. 10. 2016 byla žalobci uložena další pořádková pokuta ve výši 500 Kč za to, že se bez omluvy nedostavil k jednání konanému dne 2. 8. 2016, proti kterému žalobce rovněž podal odvolání.
23. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ze dne 29. 6. 2016, č. j. MHMP 1072324/2016/MaI, zamítl.
24. Podle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon č. 250/2016 Sb.“), se *na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů* (zde přestupkového zákona č. 200/1990 Sb. – pozn. městského soudu), *pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.*

25. Podle § 2 přestupkového zákona č. 250/2016 Sb. se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku (dále jen „pachatel“) příznivější.
26. Podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb. je každý povinen podat správním orgánům nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku; podání vysvětlení může být odepřeno, jestliže by takovým osobám nebo osobám jim blízkým (§ 68 odst. 4) hrozilo nebezpečí postihu za přestupek, popřípadě za trestný čin nebo by porušily státní nebo služební tajemství anebo zákonem výslovně uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti.
27. Podle § 60 odst. 2 zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb. tomu, kdo se bez závažných důvodů nedostaví na výzvu ke správnímu orgánu k podání vysvětlení podle odstavce 1, nebo tomu, kdo bezdůvodně podání vysvětlení odmítá, může správní orgán uložit pořádkovou pokutu až do výše 5000 Kč.
28. Podle § 51 zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb. není-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení.
29. Podle § 59 správního řádu předvolá správní orgán osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.
30. Podle § 137 odst. 1 správního řádu k prověření oznámení, ostatních podnětů a vlastních zjištění, která by mohla být důvodem k zahájení řízení z moci úřední, opatřuje správní orgán nezbytná vysvětlení. Při opatrování vysvětlení se obdobně užijí ustanovení o předvolání (§ 59) a předvedení (§ 60).
31. Podle § 137 odst. 2 správního řádu je každý povinen podat správnímu orgánu vysvětlení podle odstavce 1. Tomu, kdo bezdůvodně odepře podat vysvětlení, může správní orgán uložit pořádkovou pokutu (§ 62) až do výše 5 000 Kč.
32. Podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb., v rozhodném znění, přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie. Odst. 2 k tomu dále stanoví, že běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením. Odst. 3 pak uvádí, že přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky (pozn. – podtržení provedeno městským soudem).
33. Vzhledem k tomu, že žalobce namítal, že bylo jeho jednání spočívající v neomluvení se z účasti na podání vysvětlení promlčeno (prekludováno), zabýval se soud předně zodpovězením otázky, kdy dochází k promlčení správního pořádkového deliktu. K uvedenému správnímu pořádkovému deliktu došlo dne 7. 6. 2016, tedy v den, na který byl žalobce vyzván, aby se dostavil k podání vysvětlení, což bez dalšího nesplnil.
34. Otázkou promlčení přestupku, resp. správního pořádkového deliktu, a souvisejícího omezení odpovědnosti za pořádkový delikt prekluzivní lhůtou se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 33/2014-53, ve kterém dospěl k závěru, že „není přípustné, aby bylo možné za spáchaný delikt, byť pořádkový, uložit pořádkovou pokutu po neomezenou dobu. V tom by mohlo být spatřováno porušení principu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

právní jistoty toho, komu je pořádková pokuta ukládána. (...) V případě, že dojde ke spáchání pořádkového deliktu, je žádoucí, aby byla viníkovi případná pořádková pokuta uložena bez zbytečného odkladu po spáchání pořádkového deliktu, neboť jejím ukládáním je bezprostředně vynucováno plnění příslušných procesních povinností. Zřejmě i z tohoto důvodu chybí v procesních předpisech lhůty pro uložení pokuty za pořádkový delikt, neboť zákonodárce vůbec nepředpokládal, že by k uložení pokuty za pořádkový delikt mohlo dojít po mnoha měsících od jeho spáchání. (...) [N]ejbližším právním předpisem pro ukládání pokuty za pořádkový delikt je [přestupkový zákon]. Nejvyšší správní soud tak dovozuje ze skutkových podstat některých přestupků, které se svou povahou blíží pořádkovým deliktům – například některé přestupky proti pořádku ve státní správě vyskytující se na více úsecích státní správy – § 21 odst. 1 písm. b), c) či g) přestupkového zákona, příp. přestupek neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, jakožto přestupek proti veřejnému pořádku – § 47 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona a přestupky křivého vysvětlení – § 47a přestupkového zákona.“ Nejvyšší správní soud proto ve vztahu k uložené pořádkové pokutě aplikoval lhůtu, v níž je možno uložit sankci, uvedenou v ustanovení § 20 odst. 1 přestupkového zákona č. 200/1990 Sb., podle kterého „Přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok (...)“.

35. Ve smyslu závěrů výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, od kterých nemá soud důvodu se odchýlit ani v nyní projednávané věci a s ohledem na to, že byl přestupkový zákon č. 200/1990 Sb. od vydání citovaného rozhodnutí novelizován zákonem č. 204/2015 Sb., který prekluzivní lhůtu prodloužil, tedy bylo možné dle rozhodného znění § 20 odst. 3 přestupkového zákona č. 200/1990 Sb. pořádkovou pokutu za nedostavení se k podání vysvětlení (k němuž byl žalobce předvolán na den 7. 6. 2016) uložit nejpozději do dvou let od jeho spáchání, tedy do 7. 6. 2018. To sice správní orgán prvního stupně učinil, když žalobci uložil pořádkovou pokutu svým rozhodnutím ze dne 29. 6. 2016, nicméně žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím až dne 9. 10. 2018, tedy až po uplynutí dvouleté prekluzivní lhůty. Za situace, kdy nelze připustit, aby uvedené rozhodnutí nabylo právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty, kdy je teprve v okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku úplné a neměnné, tak soud došel k závěru, že odpovědnost žalobce za pořádkový delikt ze dne 7. 6. 2016 ke dni vydání napadeného rozhodnutí již zanikla.
36. Za daného stavu, kdy nelze mít na základě výše uvedeného pochyb o zániku odpovědnosti žalobce za pořádkový delikt uplynutím prekluzivní lhůty, se soud z důvodu nadbytečnosti již nezabýval dalšími žalobními body a bez dalšího přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Městský soud v Praze shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného společně s prvostupňovým rozhodnutím zrušil.
38. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o pořádkovém deliktu je prvním úkonem ve věci, a jelikož došlo k prekluzi odpovědnosti za pořádkový delikt a žalovaný by tak nemohl v řízení o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pokračovat, zrušil soud nejen napadené rozhodnutí žalovaného vydané po uplynutí prekluzivní lhůty, ale i prvostupňové rozhodnutí, kterým byla pořádková pokuta žalobci uložena. Jelikož před vydáním prvostupňového rozhodnutí nebylo vedeno žádné řízení, není třeba ani řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ukončovat, a tudíž nebylo důvodu vracet věc správnímu orgánu prvního stupně (resp. žalovanému) k dalšímu řízení. Pro pokračování řízení ohledně prekludované odpovědnosti za pořádkový delikt pak není dán žádný zákonný důvod (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 33/2014-53).

39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů v celkové částce 15 342 Kč. Tuto částku tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna advokáta, jež zahrnuje tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, návrh ve věci samé dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“) ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s.) a tři paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a 21% DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 13. říjen 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.